

CRIDA

Vols canviar de pell, vols les plomes
que els hi cauen als ocells.
Recapitular les mentides
que t'has dit al llarg dels anys:

Que mai no seràs capaç,
que et venç la inseguretat,
que no necessites ningú,
que tota sola arribaràs.

Vols creuar el mirall
que separa
la mentida de l'engany,
deixar de buscar meravelles
perquè tu sola ets gegant

I ets tan forta que ni el vent
despentina els teus cabells
Tan i tan dolça que a l'hivern
un os mossega els teus turmells.

Fes l'amor amb un extrany i crida
Llençat des del cim més alt i crida
Abraçat fort al parallamps
Tanca els ulls les mans al volant.

I ets tan forta que ni el vent
despentina els teus cabells
Tan i tan dolça que a l'hivern
un os mossega els teus turmells.

Tan tan forta, tan i tan dolça.
Tan tan forta, tan i tan dolça.

Fes l'amor amb un extrany i crida
Llençat des del cim més alt i crida
Abraçat fort al parallamps
Tanca els ulls les mans al volant.

DADÀ

És el moment de caure i tornar-se a enlairar.
Foc als genolls, un incendi crema a les línies de les mans.
El teu vol al·lucinat m'inspira a saltar.
Renunciar a la gravetat alleuja l'abisme.

És el moment de batre les ales i escapar.
La cara un mosaic, a la cella esquerra un trau que va brollant.
El teu moviment dada em fa lliure.
Renunciar a la soledat, dopamina.

Desobeïm, però a vegades caiem en el parany.
Ulls de vellut, les espatlles i els colzes dislocats.
El teu cos revolucionat vol lluita.
Els meus artells tots massegats manquen carícies.

Estabornits per conèixer amb la joia i el neguit.
Desmesurat l'ego venç la naturalitat.
Els teus llavis agossarats m'omplen de vida.
Inevitables o afortunats, àtoms suicides.

Mirem al cel, és un viatge en el temps,
Som un tros de l'univers que respira.
Dadà com ets, desordena el firmament,
Que no pugui trobar res, dolça nihilista.

Tan efímera com ets,
s'arrela a tu el meu impacient,
mor una estrella en aquell cel
On vam estar quan no érem res,
On serem quan no hi siguem,
Serem només pols i batec.

Xop de benzina el teu cabell,
Un misto entre les meves dents,
Espetega un bosc sencer.
Jo se que mai t'oblidaré.

Tan efímers però plens de vida
Som molècules d'àtoms suicides.

Mirem al cel, és un viatge en el temps,
Som un tros de l'univers que respira.
Dadà com ets, desordena el firmament,
Que no pugui trobar res, dolça nihilista.

TEMPS

S'en va el temps però torna irremeiablement,
i aquest moment es transforma en etern.

i tu vols canviar l' instant en que et vas equivocar,
Però pensa que tot torna a començar,

i tornem a estar on érem abans
tornem a estar on érem abans

Estem fets de temps, però al mateix temps correm contra ell,
i el fill del vent ens guanya com si res.

És dintre teu la meta on mai arribarem
Mossega l'or, prova que tot és cert.

Onze i onze
Serem records només
i allà per sempre eterns.
Tot ho dóna I tot ho pren
Encara hi som a temps

Onze i onze
Serem records només
i allà per sempre eterns.
Tot ho dóna i tot ho pren
Encara hi som a temps.

.

S'en va el temps però torna irremeiablement,
i aquest moment es transforma en etern.

TOT ÉS IL.LUMINAT

És fosc, tan fosc
que no hi han estrelles,
només hi sòc jo.

És fosc, tan fosc
que la lluna plena
s'ha buidat del tot.

Però m'han dit que al teu costat tot és il.luminat.
M'han explicat que quan somrius

Els reis fan dol,
S'omplen els ulls d'or,
Es mesmeritza el món,
Tot es torna valuós,

Valuós...

És fosc, tan fosc
que la meva ombra
s'abraça al teu cos.

És fosc, tan fosc
que l'ànima maldestre
ens fa ser una gran bola de foc.

Però m'han dit que al teu costat tot és il.luminat.
M'han explicat que quan somrius

Els reis fan dol,
S'omplen els ulls d'or,
Es mesmeritza el món,
Tot es torna valuós,

Valuós...

CARIB

Tens el cap tan ple d'ocells
Volen volar, però estan engabiats.

Jo tinc el cor a l'altre costat
El sents bategar, però no el trobes pas.

I ens estabellem, però s'ens dona tan bé
que sembla que ballem un ritme caribeny.

Tinc el cor a l'altre costat
Qui em vulgui fer mal, mai ho aconseguirà.
Tenim el do del ritme al cos,
ens estabellem però sempre ho fem volent

Saps que sé i jo sé que saps, sense dir res

Sinestèsia entre tots dos, arribaran totes les pors,
Però serem a un altre lloc, sent com esclaten els colors,

Sinestèsia entre tu i jo.

I ballarem, és el que sabem fer
sense noció del temps, és com si fóssim nens.

I ballarem, tristos però contents
sempre fidels al batec caribeny.

I ens estabellem, però s'ens dona tan bé
Que tothom aplaudeix i ens demana més.
I tot i que ens movem tan bé
Ens trepitgem, però sempre ho fem volent.

Saps que sé i jo sé que saps, sense dir res

Sinestèsia entre tots dos, arribaran totes les pors,
Però serem a un altre lloc, sent com esclaten els colors,

Sinestèsia entre tu i jo.

No volem ser part de la revolució
Si no podem ballar ens quedarem sols.

NIT D'ESTIU (SUÏCIDIS EXEMPLARS)

Han talat els arbres on ens vam estimar,
Només queden les fulles seques dins els plats.
Han vingut els jutges amb els martells corcats
i ara tots els culpables ballen despullats.

Avui és nit d'estiu però fa fred, ho hem perdut tot, no queda res.

.

Fulla contra canell,
traces a pols la teva línia de temps.
L'horitzó sap el que no vols,
la sang taca juny i un avió de paper li fa ombra al Sol.
Has trobat aquell lloc on no cal pensar res d'això.
i tu encara no saps que vols.

Templa contra canò, el teu dit decidit al disparador.
Hem vist massa cine d'autor i hem viscut i lluitat tan poc.
Un guió buït. Sense cap gir.
Un home sol. Sense perdò.
No hi ha explosions, només cançons,
flashbacks que ho desordenen tot.

.

Avui és nit d'estiu però fa fred, ho hem perdut tot, no queda res.

.

Cap sobre el rail, corda al coll.
És més valent el que s'en va o el que no pot?
Jo sóc fidel al dolor de no saber com fer-ho millor.
De perdre el tren un altre cop,
de trobar el seny, però no aquest lloc.
De perdre-ho tot tan poc a poc
que el que tenim és ja un record.

Salta a buït, encén el motor.
Que s'ofeguin tots els cantautors.
Cansat de clitxés, cansat de rencors.
De la manca de sentit de l'humor,
Cansat de la teva opinió,
d'esquerres, dretes, involucions
D'intentar ordenar-ho tot
quan la essència és el caos.

Corre, escapa si vols.
Hi ha un monstre per cada situació.
Per fora semblen tan forts, p
erò som atletes que no van enlloc.
Massa suor, falta emoció,
la inercia fa que giri tot,
I ens oblidem que ha de ser el cor,
tot de batecs es posen d'acord.

Avui és nit d'estiu però fa fred, ho hem perdut tot, no queda res.

PETITA SALVATGE

Veig el bosc a través del teu cos,
Pel teu braç el riu mullant les nostres pors.
S'encongiran, no ens les podrem tornar a posar,
i a l'endemà vestirem petits animals.

S'obliden que són lliures i reciten la llista de necessitats,
i s'en riuen de la vida i trepitgen l'asfalt creient que estan salvats.

Fem l'amor, jo m'arrauleixo al teu congost,
Amb delit es fon la neu, tremola tot.
Em cega el sol que surt darrera els teus genolls,
el desenfoc, un bàlsam quan ets massa a prop.

Tota nua, em despulles, després bufes la tempesta en el meu cap.
M'imites, em fas riure i disipes la resta de calamitats.

.

Tot és tan salvatge quan ets a prop,
Tan intranscendent em sembla el món.
Volem plegats com si fòssim dents de lleó,
Tants i tants quirats en un raig del teu Sol.

Tota nua, em despulles, després bufes la tempesta en el meu cap.
M'imites, em fas riure i disipes la resta de calamitats.

.

Tota nua, em despulles, després bufes la tempesta sobre el meu cap.

*Tot és tan salvatge quan ets a prop,
Tan intranscendent em sembla el món.
Volem plegats com si fòssim dents de lleó,
Tants i tants quirats en un raig del teu Sol.*

COM BÈSTIES

Avui follarem com bèsties, a reveure les enquestes
Que diuen que em perdut l'instint animal.

Avui ens xuclarem la vida fins que només siguem partícules
d'una aurora boreal a Reykjavík.

*I ja agafem embranzida, és el salt de la nostra vida
en quan toquem al terra hi haurà una explosió.
I la Terra es partirà, ens adormirem
i al despertar el dinosaure seguirà fent-nos costat.*

*I ja agafem embranzida, Tot trontolla per la mètrica inexacta
d'esbufecs eixebrats.
I la Terra es partirà, ens adormirem
i al despertar el dinosaure seguirà fent-nos costat.*

Avui follarem com bèsties, feres tendres sense pressa
perquè som lliures d'escollir el nostre final.

Avui ens xuclarem la vida i la distància serà mínima
entre el que vols i el que jo et puc oferir.

*I ja agafem embranzida, és el salt de la nostra vida
en quan toquem al terra hi haurà una explosió.
I la Terra es partirà, ens adormirem
i al despertar el dinosaure seguirà fent-nos costat.*

*I ja agafem embranzida, Tot trontolla per la mètrica inexacta
d'esbufecs eixebrats.
I la Terra es partirà, ens adormirem
i al despertar el dinosaure seguirà fent-nos costat.*

Avui follarem com bèsties, a reveure les enquestes
Avui ens xuclarem la vida i la distància sera mínima

TOT BÉ

.

Està tot bé, no et faci por,
ben aviat tot acabarà.
Està tot bé, no et faci por,
ben aviat tot acabarà.

Per tornar a veure't somriure
he ballat com un ximple,
He deixat la vergonya
caient desde dalt del penya-segat.

Per tornar a viure la vida
he oblidat el que diuen,
M'he aïllat del soroll
de totes les mentides
que ens han repetit tant
que ja són part nostra,
difícil lliurar-se
si tot són mancances.

.

Necessitats bíbliques
i altres comèdies
dramaticomístiques
forjen cadenes

.

i ens creiem diferents,
però en el fons tots som iguals.
A vegades impotents,
a vegades animals
Sovint inconsequents,
però sempre al·lucinants.
Però no ens ho creiem prou
Però no ens ho creiem prou

.

Està tot be, no et faci por,
ben aviat tot acabarà.

PERDONEU (AMAGATALL)

Perdoneu si sempre arribo tard
És que vull que em trobeu a faltar

Perdoneu si no m'heu vist plorar
Consideredu el nostre cant un crit desesperat.

Perdoneu si no he dit la veritat
A tothom de vells ens creix el nas.

Perdoneu si no m'heu vist passar
Tinc un curiós problema d'invisibilitat.

Qui no està sol quan està amagat és afortunat,
Veniu amics i junts compartim aquest amagatall.

Cerco el premi a tots els esforços
i espero que exploti el teu iris
i ho deixis tot perdut de màgia,
fracassarem, però amb més ganes
i no ens fan falta medalles que ja ens les possem nosaltres,
encara que sigui quincalla només volem abraçades
i ja prou amb que hem de créixer, més aviat volem tornar enrera.
Un home amb cap de búfal cantant paraules esdrúixoles,
Així és com sona la vida que jo voldria viure.

Perdoneu si no m'he sapigut explicar
A vegades m'en vaig i no sé com tornar.

Qui no està sol quan està amagat és afortunat,
Veniu amics i junts compartim aquest amagatall.

TAN LLUNY, TAN A PROP

S'esberla l'aire a prop teu i veus com cauen del cel
Fills de pares separats, com àngels que han ensopegat.

És un malson de tardor. Cada avi duu un matalàs.
“Siusplau salveu-los a tots, que hem de fer del món un lloc millor.”

Si es considera normal el que passa al nostre voltant
Vull ser l'home més estrany, que la gent murmuri al meu pas.

Si tu l'estires per aquí i jo deixo anar d'allà
i caus d'esquenes amb tot al que t'havies aferrat

i com costa deixar anar
Em dius que vols per sempre aquesta intimitat

*MAI TAN A PROP D'ALLUNYAR-TE DE TOT
MAI TAN LLUNY COM APROPANT-TE AL QUE VOLS.*

Vols ser fidel al que sents, però es veu que això no ens convé,
Oblides tot el que ets, engrunes sota el teu serrell

Pots soportar aquest adéu, però no un alter retrobament.
Desmuntats com un moble suec, impronunciables

i molt perduts en un gran magatzem
Ens agafem a una ma que no coneixem.

